

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1226/2015
29.11.2016. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... кога заступа Кристијан Јожеф, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Мирослав Јованов, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3454/14 од 11.02.2015. године, у седници већа одржаној дана 29.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3454/14 од 11.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 1644/13 од 20.05.2014. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати 60.000 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС на дан исплате, заједно са уговореном каматом од 1% на годишњем нивоу за период од 27.03.2007. године до 27.03.2008. године, а са законском затезном каматом у висини есконтне стопе Европске централне банке за период од 28.03.2008. године па до коначне исплате и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 418.550,00 динара са каматом од пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3454/14 од 11.02.2015. године уважена је жалба туженог и преиначена наведена пресуда основног суда одбијањем тужбеног захтева да тужени исплати тужиоцу 60.000 евра у динарској противвредности са каматом и одбијањем захтева за накнаду трошкова парничног поступка. Истом пресудом је обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати 214.200,00 динара и на име трошкова другостепеног поступка исплати 243.100,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС и 55/14) који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 2. истог Закона и налази да ревизија није основана.

У спроведеном поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 384. Закона о парничном поступку истицањем да на расправи пред другостепеним судом нису позване ни саслушане парничне странке. На рочишту пред Апелационим судом у Новом Саду 11.02.2015. године у присуству тужиоца, његовог пуномоћника и пуномоћника туженог изведени су писмени докази. Приликом одржавања расправе пред другостепеним судом, према члану 384. Закона о парничном поступку суд није обавезан да понови све доказе изведене пред првостепеним судом, већ само оне за које одлучи да је потребно да буду изведени. У овом случају другостепени суд је у поступку по жалби, код оцене доказа правилно дао предност писменим доказима и по оцени Врховног касационог суда није поступљено супротно правилима прописаним чланом 384. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је држављанин ... и ..., говори оба језика, живи у ... и за туженог је истраживао тржиште бивше СФРЈ по закљученом уговору о заступању од 13.06.2006. године ради пласмана капитала туженог. Тужени је ... држављанин, који се бави бизнисом и не зна српски језик. Странке су заједно допутовале из ... дана 27.03.2007. године и истог дана у ... су потписана три уговора, која нису оверена пред судом. Уговором заведеним код „ВВ“ под број .../... дана 27.03.2007. године тужилац као зајмодавац даје у зајам туженом, као зајмопримцу 60.000 евра на 12 месеци са 1% камате годишње. Уговор је сачињен на српском језику и потписан од стране уговорних страна. Према другом уговору од истог датума, заведеном под бројем .../... код „ВВ“ тужени као зајмодавац даје у зајам динарску противвредност 60.000 евра ГГ као зајмопримцу на 12 месеци са каматом од 1% годишње. Уговорне стране тужени и ГГ су потписале уговор. Уговором о зајму заведеним код „ВВ“ под број .../... дана 27.03.2007. године ГГ као зајмодавац даје на зајам динарску противвредност 60.000 евра „ВВ“ на 12 месеци са каматом од 1% годишње. Уговором зајмопримац потврђује да је динарски износ примио на свој текући рачун. Рок враћања зајма, камате и надлежност суда су идентични као у претходним уговорима.

Утврђено је да је „ВВ“ ... правно лице за које је оснивачки улог у целости уплатио тужени, али је пристао да као деоничари буду уписани његово приватно предузеће „ДД“ ... са 30%, ГГ са 30%, тужилац са 30% и ЋЋ са 10%. Ово ДОО је требало у поступку приватизације да откупи већински пакет акција „ЕЕ“ ... због чега је била потребна уплата одређене новчане своте на рачун „ВВ“. Из преведене потврде мађарске банке утврђено је да је дана 27.03.2007. године тужени у Сегедину са рачуна подигао износ од 60.000 евра. Наведени износ тужени је нелегално унео истог дана у Србију без пријаве царинским органима у намери да се уплати у корист „ВВ“ ... (што је и регулисано уговором о зајму

02.04.2007. године на износ од 50.000 евра) а све ради откупа већинског пакета акција „ЕЕ“ ....

Правилно је побијаном одлуком оцењено да наведени уговори о зајму од 27.03.2007. године (који нису хронолошки заведени) не изражавају праву вољу уговорних страна већ су сачињени ради приказивања легалне форме уплате на рачун „ВВ“ и да тужилац није доказао да је 60.000 евра по уговору бр. .../... исплатио туженоме као зајмопримцу. Привидан уговор према члану 66. Закона о облигационим односима нема дејства међу уговорним странама и тужилац нема право да тражи извршење уговорне обавезе из ништавог правног посла. Како тужилац није доказао да је по основу уговора о зајму нити по било ком другом правном основу исплатио туженоме 60.000 евра 27.03.2007. године већ је напротив тужени доказао да девизна средства, којима је манипулисано представљају његов новац, правилно је побијаном одлуком одлучено одбијањем тужбеног захтева да тужени исплати 60.000 евра у динарској противвредности са каматом тужиоцу.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани. Разлоге које је навео другостепени суд као правилне и на закону засноване прихвата и Врховни касациони суд у целости.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић